

Willem Alting van Geusau

10 mei 1928—22 mei 2020

Op 22 mei overleed Willem Alting van Geusau, 92 jaar oud. Zijn naam verraadt een adellijke afkomst, maar daar liet hij zich totaal niet op voorstaan. Hij is geboren in een goed Rooms Katholiek gezin en op zijn twaalfde besloot hij dat hij pater franciscaan wilde worden. Dat gebeurde ook. Als franciscaan is hij vooral actief geweest bij de liturgievernieuwing. Het was ten tijde van het Tweede Vaticaans Concilie. Hij trok het land door om in de parochies de volkstaal liturgie te verspreiden. Hij was niet alleen geschoold in de liturgie maar ook in de kerkmuziek. Hij speelde zelf piano, orgel en fluit.

Een jaar opleiding in de Verenigde Staten in 1967 veranderde zijn leven. Hij ging zich toeleggen op het pastorale werk. Als pastor was hij werkzaam in een psychiatrische inrichting. Daar gaf hij ook trainingen aan pastores in het kader van de 'pastoraal klinische trainingen'. De persoonlijke begeleiding van mensen werd zijn levenswerk.

Maar in diezelfde tijd groeide hij weg van de institutionele Rooms Katholieke Kerk en van de Franciscaner orde.

In 1972 leerde hij Barbara kennen, moeder van vier kinderen, werkzaam als arts in een verpleeghuis en bezig te scheiden van haar man. Willem verliet de orde, trouwde met haar en hij trok in bij het gezin in Boxtel. Hij kon aan het werk bij de huisartsen opleiding aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Hij wilde de toekomstige huisartsen leren hoe ze niet alleen medisch met hun patiënten moesten omgaan. Hij vond het belangrijk daar zelf ook ervaring in op te doen. Daarom werd hij één dag per week zoiets als 'raadsman voor patiënten' in een groepspraktijk van huisartsen. Hij werd zo een bekend figuur in Boxtel.

Ook op een meer ludieke manier werd hij daar bekend. Vier mensen vormden een muziekensemble: Kwis?Niks. Het speelde traditionele volksmuziek. Willem speelde fluit. Ze traden niet alleen binnenshuis op maar ook op straat. Het ensemble heeft vijftwintig jaar bestaan tot 2008. Op zijn uitvaart speel-

*Ja maar en laat los
Ja maar en laat los, je leven hier op aarde is voltooid
Je hebt geleerd wat je hier leven mocht
Je hebt gegeven wat je van binnen uit te geven had
Nu mag je in vrede het nieuwe leven binnen gaan
Ja maar en laat los*

den de accordeoniste en de violist van het ensemble en dat was geen rouwmuziek.

Toen de kinderen het huis uit waren, kregen hij en Barbara weer behoefte aan een kerkelijke gemeenschap. Na uitgebreid zoeken vonden ze die in de Dominicus, honderd kilometer van huis. Jarenlang reisden ze om de veertien dagen op zondagmorgen naar Amsterdam. Willem wilde ook graag een bijdrage leveren aan de Dominicus, al was dat vanwege de afstand moeilijk. Eind jaren negentig meldde hij zich voor een werkgroepje dat in samenwerking met de beleidsraad een visietraject opzette. Samen met Karin Kasdorp en mij zelf voerde hij een onderzoek uit onder de Dominicusgangers naar 'de dragende gedachten' van de gemeente, en de ideeën voor de toekomst. Het resulteerde in het visierapport Dominicus 2000+. Karin en ik herinneren ons Willem als een hartelijke, dienstbare man met wie het heel fijn samenwerken was. Hij stelde zich altijd constructief op, had goede ideeën en een groot gevoel voor humor. Misschien herinneren anderen zich hem ook nog omdat hij in de kerk meestal een hoed droeg.

Ook na zijn pensioen bleef hij actief. Hij gaf supervisies aan huisartsen en via slachtofferhulp begeleidde hij mensen die leden onder de gevolgen van incest en kindermishandeling. Hulp gaf hij niet alleen door middel van gesprekken. Barbara en hij hebben velen voor kortere of langere tijd een veilig thuis geboden in hun gezin.

Tijdens zijn leven is hij ontzettend energiek bezig geweest voor anderen. Maar op een bepaald moment moest hij dat opgeven. Willem kwam nog in de Dominicus toen hij een vorm van afasie had en beginnend dementierend was. In 2014 was dat niet meer mogelijk en kort daarna moest hij in een verpleeghuis opgenomen worden.

Zijn uitvaart vond plaats in de open lucht op de natuur begraafplaats in Esbeek. Ook al konden er weinig mensen bij zijn vanwege de corona, het werd duidelijk hoevelen hem dankbaar zijn voor wat hij voor hen betekend heeft. Dankbaarheid was het hoofdmotief van zijn uitvaart.